

Sygn. VPa 34/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Łapińska

SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. P. (1)

przeciwko I. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J.

o zadośćuczynienie i zwrot kosztów opieki

na skutek apelacji powoda Z. P. (1) wyroku Sądu Rejonowego

w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 14 marca 2017r. sygn. IV P 112/15

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie „1” (pierwszym) w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę 18.300,00 (osiemnaście tysięcy trzysta) złotych podwyższa do kwoty 24.000,00 (dwadzieścia cztery tysiące) złotych ,

- w punkcie „3” (trzecim) w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę 720,00 (siedemset dwadzieścia) złotych podwyższa do kwoty 977,00

(dziewięćset siedemdziesiąt siedem) złotych,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. znosi wzajemnie koszty postępowania za drugą instancję.

Sygn. akt V Pa 34/17

UZASADNIENIE

W dniu 19 listopada 2015 roku powód Z. P. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył do Sądu Rejonowego w Radomsku pozew przeciwko I. K. (2) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. o zapłatę na jego rzecz od pozwanej kwoty 15 00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jakiej doznał z tytułu wypadku przy świadczeniu pracy na rzecz I. K. (1) w dniu 23 listopada 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwotę 1 000 złotych z tytułu zwrotu kosztów opieki osób

trzecich nad Z. P. (1) z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także koszty postępowania w tym koszty zastępstwa procesowego (k. 1-3).

Pismem procesowym z dnia 28 października 2016 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o zadośćuczynienie do kwoty 30 000 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k.64).

Pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w piśmie procesowym z dnia 28 grudnia 2015 roku złożonym do Sądu Rejonowego w Radomsku wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego tym kosztów zastępstwa procesowego (k.19-22).

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 14 marca 2017 roku w sprawie sygn. akt IV P 112/15 w punkcie pierwszym zasądził od pozwanej I. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. na rzecz Z. P. (1) 18.300 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tytułem odszkodowania za doznana krzywdę z tytułu wypadku z dnia 23 listopada 2012 roku. W punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałym zakresie. W punkcie trzecim zasądził od pozwanego I. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. na rzecz Z. P. (1) kwotę 720 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód Z. P. (1) był zatrudniony u pozwanej I. K. (2) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. na podstawie umowy o pracę od dnia 15 kwietnia 2010 roku do dnia 15 lipca 2013 roku. Powód przed dopuszczeniem do pracy, ani w trakcie trwania stosunku pracy nie został przeszkolony w zakresie przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy. Powód nie przeszedł także żadnych badań lekarskich dopuszczających do pracy.

Powód Z. P. (1) wykonywał wpieryw pracę na stanowisku spawacza, a następnie został przeniesiony na stanowisko pracy na wiertarce stołowej elementów stalowych.

W dniu 23 listopada 2012 roku powód w trakcie wykonywania czynności pracy u pozwanej doznał wypadku przy pracy. W trakcie przewiercania na wiertarce stołowej elementów stalowych, Z. P. (1) doznał urazu oka odpryskiem opiłka metalu – fragment wiertła uderzył go w oko prawe przebijając tenże oko. Powód tego samego dnia, tj dnia 23 listopada 2012 roku zgłosił wypadek przełożonemu, informując kierownika produkcji. Powód następnie niezwłocznie zgłosił się do najbliższej palcówki medycznej – ośrodka zdrowia w P.. Lekarz dyżurujący wydał skierowanie na ostry dyżur okulistyczny na Oddział (...) im. dr K. J. w Ł.. Tam rozpoznano uraz przebijający gałki ocznej prawej z obecnością ciała obcego wewnątrzgałkowego. Ciałem obcym był oderwany kawałek wiertła, który przebił rogówkę i soczewkę oka i zatrzymał się na siatkówce. Wdrożono leczenie operacyjne, w dniu 24 listopada 2012 roku usunięto ciało obce wewnątrzgałkowe elektromagnesem, równocześnie usunięto zaćmę pourazową oka prawego i witrektomię z usunięciem ciała obcego z oka prawego, zaimplantowano jednocześnie soczewkę wewnątrzgałkową do oka prawego. Dalsze leczenie kontynuowano w Poradni (...) w R.. Od czasu wypadku nosi okulary korekcyjne.

Jak wynika z protokołu powypadkowego Z. P. (1) wykonywał pracę bez okularów ochronnych. Powód został dopuszczony do pracy bez przeszkolenia w zakresie BHP. Nie stwierdzono w dniu i w czasie wypadku przy pracy, by pozostawał on w stanie nietrzeźwości.

Z. P. (2) nie uzyskał żadnego odszkodowania z tytułu wypadku od KRUS, wypłacone odszkodowanie z KRUS-u w kwocie 6500 złotych w dniu 3 listopada 2014 roku zwrócił.

Lekarz orzecznik ZUS w oparciu o obowiązujące przepisy ustalił 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu u powoda spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 23 listopada 2012 roku. Powód decyzją z dnia 20 czerwca 2016 roku uzyskał od ZUS kwotę 11 700 złotych odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 23 listopada 2012 roku.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu okulistyki A. A. z tytułu wypadku przy pracy powód doznał uszczerbku trwałego zdrowia w wysokości 15 %. Opinia ta została mimo zarzutów strony pozwanej podtrzymana w ustnej opinii

złożonej przez biegłą na rozprawie w dniu 7 marca 2017 roku. Powód nie wymagał przez okres okołoperacyjny i rekonwalescencji stałej opieki ze strony osób trzecich.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody w postaci opinii biegłego, dokumentów tj. karty informacyjne, historii choroby, protokołu powypadkowego, pisma, akt osobowych oraz dowodów osobowych w postaci zeznań Z. P. (1).

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie powód dochodzi od pracodawcy roszczeń uzupełniających opartych na art. 444 § 1 i § 2 k.c. i art. 445 k.c. Jako podstawę faktyczną swojego żądania powód wskazuje, że w dniu 23 listopada 2012 roku uległ wypadkowi przy pracy, który to wypadek rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą pracodawcy. W sytuacji, gdy pracownik ulegnie wypadkowi przy pracy, może, oprócz roszczeń z ubezpieczenia społecznego, dochodzić również roszczeń uzupełniających od pracodawcy.

Wskazując na definicje wypadku przy pracy oraz powołując się na wyrok z dnia 4 listopada 2008 roku, w którym Sąd Najwyższy wypowiedział się, że pracodawca ponosi odpowiedzialność na zasadzie winy za szkodę doznaną przez pracownika skutek wypadku przy pracy, gdy można uznać, że do zdarzenia doszło w wyniku niedopełnienia ciężących na pracodawcy obowiązków, np. w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (II PK 100/08, OSNP 2010, nr 9-10, poz 108). Sąd Rejonowy podkreślił, iż w niniejszej sprawie bezsporne było, że powód doznał obrażeń w związku z wypadkiem przy pracy, który był skutkiem zaniedbań przez pracodawcę zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, co przesądzone zostało w postępowaniu o sygn.. akt IV P 10/15.

Następnie Sąd Rejonowy, powołując się na treść art. 444 § 1 i § 2 k.c. i art. 445 k.c uznał, iż żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia w tej sytuacji jest uzasadnione. Jednocześnie Sąd Rejonowy podkreślił, iż zasadniczym problemem było ustalenie jego wysokości. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia konkretnej wartości ekonomicznej. Ma to roszczenie zrekompensować krzywdę obejmującą cierpienia fizyczne oraz psychiczne występujące u poszkodowanego bezpośrednio po wypadku, a także mogące wystąpić w przyszłości. Przy ustalaniu rozmiaru krzywdy bierze się pod uwagę takie czynniki jak: stopień i czas trwania cierpień fizycznych oraz psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonane operacje, leczenie sanatoryjne), ich rodzaj i intensywność, trwałość skutków doznanej szkody (kalectwo, oszpecenie, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego, bezradność życiowa, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów. Doznana krzywda i jej kompensata jest w każdej sprawie indywidualna i tak powinna być oceniana. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. (por. wyrok SN z dnia 26 listopada 2009r., III CSK 62/09, lex nr 738354).

Sąd Rejonowy wskazał, iż w przedmiotowej sprawie na skutek zdarzenia z dnia 23 listopada 2012 roku powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%. Okoliczność tę potwierdzili niezależnie od siebie opinia komisji lekarskiej ZUS oraz biegły z zakresu okulistyki. Powód doznał urazu przebijającego gałkę oczną prawą z obecnością ciała obcego wewnątrzgałkowego. Wdrożono więc leczenie operacyjne, w dniu 24 listopada 2012 roku usunięto ciało obce wewnątrzgałkowe elektromagnesem, równocześnie usunięto zaćmę pourazową oka prawego i witrektomię z usunięciem ciała obcego z oka prawego, zaimplantowano jednocześnie soczewkę wewnątrzgałkową do oka prawego. Dalsze leczenie kontynuowano w Poradni (...) w R..

Powód przebywał w szpitalu od dnia wypadku, czyli od dnia 23 listopada 2012 roku do dnia 29 listopada 2012 roku. Następnie leczył się w poradni (...) w R.. Po wyjściu ze szpitala powód przebywał na zwolnieniu lekarskim i był ograniczony ruchowo ze względu na przebyta operację, miał m.in. zakaz schylania się, ponieważ rosło ciśnienie w oku.

Niezdolność do pracy jak wskazał biegły trwała do 6 tygodni. Powód po wyjściu ze szpitala uskarżał się bóle oka i głowy.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na treść opinii biegłego w której wskazano, że zakres cierpień psychofizycznych nie był wielki, bowiem urazy oczu nie powodują bólu, tym niemniej uznać należy, że powód po urazie oka i zabiegu operacyjnym miał prawo odczuwać, być może w sposób subiektywny, ból oka czy głowy.

Od czasu wypadku Z. P. (2) nosi okulary korekcyjne o mocy -1,75 Ds. Jak zaznaczono w opinii biegłego powód przed wypadkiem nie musiał korzystać z leczenia okulistycznego, nie nosił także okularów korekcyjnych, biegła sierdziła także, że kwestia noszenia szkieł korekcyjnych pozostaje bez związku z wypadkiem, tym niemniej jak już zwrócono uwagę, okolicznością niekwestionowaną przez strony w sprawie był fakt, że powód wcześniej szkieł korekcyjnych nie musiał używać. Powód ponadto w wyniku wypadku nabawił się zaćmy. Ma ona jak wynika z uzupełniającej opinii biegłego ścisły związek z przebicciem soczewki ciałem obcym- kawałkiem wiertła, bowiem naruszona torebka soczewki spowodowała, że z wnętrza gałki ocznej przepłynął do wnętrza soczewki płyn powodując jej zmętnienie. Zaćma była właśnie efektem wypadku przy pracy. Powód w chwili wypadku miał 57 lat, był osobą aktywną zawodowo wykonującą pracę jako spawacz, a następnie pracował przy wiertarce stołowej elementów stalowych.

Sąd Rejonowy po analizie wypracowanych w judykaturze i doktrynie kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego oraz całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy dokonał oceny i uznał, że żądanie zadośćuczynienia na rzecz powoda w kwocie 30.000,00 zł było uzasadnione.

Sąd Rejonowy miał na uwadze, iż powód decyzją z dnia 20 czerwca 2016 roku uzyskał do ZUS kwotę 11 700 złotych odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 23 listopada 2012 roku.

Powołując się na orzecznictwo Sadu Najwyższego (wyrok SN z dnia 11 stycznia 2000r. IIUKN 258/99 OSN APiUS z 2001r. nr 9 poz.318, czy glosa do wyroku Sądu najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 roku I PK 253/04. Praca i ubezpieczenie Społeczne 2008 nr 7, str 37) Sąd Rejonowy wskazał, że wysokość uzyskanego z ZUS jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu, musi być brana pod uwagę przy określaniu wysokości odszkodowania z art.444 § 1 kc. Wysokość otrzymanego jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu musi być również brana pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 kc. Powinno ono być uwzględnione przy ustalaniu ewentualnych świadczeń uzupełniających od pracodawcy – w tym zakresie ,w jaki pokryło ono szkodę będącą przedmiotem kompensacji roszczeń.

Sąd Rejonowy wskazał, że przyznał powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 18 300 złotych uwzględniając wcześniej wypłacone świadczenie w wysokości 11 700 złotych i w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Oddalając roszczenie o zasądzenie kwoty 1000 złotych z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich nad Z. P. (1), Sąd Rejonowy powołał się na opinie biegłego okulisty , z której wynika , iż ze względu na pełną sprawność oka lewego, powód przez okres okołoperacyjny i okres rekonwalescencji nie wymagał stałej opieki ze strony osób trzecich. Zabieg operacyjny został zrefundowany w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. Jak podkreślił Sąd Rejonowy powód poniósł koszty zalecanych leków, jednakże powództwo w tym zakresie nie zostało udowodnione, bowiem powód reprezentowany przez profesjonalistę nie złożył na tę okoliczność żadnych rachunków czy innego potwierdzenia poniesienia tych kosztów.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie przepisu art. 481 kc w zw. z art. 455 kc zasądzając je zgodnie z żądaniem od dnia wniesienia pozwu czyli od dnia 19 listopada 2015 roku.

O kosztach sądowych Sąd Rejonowy orzekł, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda Z. P. (3) zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 445 k.c., polegające na zaniżeniu zasądzonej od pozwanej na rzecz powoda odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia z tytułu wypadku przy pracy, w wyniku zaliczenia na poczet tegoż zadośćuczynienia przyznanej dotychczas powodowi kwoty 11.700 zł odszkodowania z ZUS, co ostatecznie

doprowadziło do zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia wynoszącego 18.300 zł, zamiast właściwej kwoty 30.000 zł.

Wskazując na powyższe pełnomocnik powoda wnosił o zmianę wyroku w:

a) punkcie 1. poprzez podwyższenie zasądzonego od pozwanej I. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. na rzecz powoda Z. P. (1) zadośćuczynienia z kwoty 18.300 zł do kwoty 30,000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

b) punkcie 3. poprzez podwyższenie zasądzonych od pozwanej I. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. na rzecz Z. P. (1) kosztów zastępstwa procesowego z kwoty 720 zł do kwoty 1.817 zł,

Nadto pełnomocnik powoda wnosił o zasądzenie od pozwanej I. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) - (...) z siedzibą w J. na rzecz Z. P. (1) kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję w kwocie 1380 zł.

Na rozprawie w dniu 26 września 2017 roku pełnomocnik powoda poparł swoją apelację i wnosił o zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa apelacyjnego, w tym kosztów procesowego w kwocie 1380 zł. Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, iż zakres kognicji sądu odwoławczego wyznacza treść art. 378 § 1 k.p.c., który stanowi, iż sąd ten rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Sąd II instancji, rozpoznający sprawę na skutek apelacji, nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi prawa materialnego. Wiąza go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, przy czym, w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Stąd, bez podniesienia w apelacji odpowiedniego zarzutu, sąd odwoławczy nie może wziąć pod rozwagę uchybień prawu procesowemu, popełnionych przez sąd I instancji, choćby miały one wpływ na wynik sprawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 września 2014 r., II CSK 646/13). W przypadku niepodniesienia w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego, które miałyby podważyć ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji, sąd odwoławczy rozpoznając sprawę w granicach apelacji, pozostaje związany tymi ustaleniami.

W rozpoznawanej sprawie apelujący nie podnosi zarzutów naruszenia prawa procesowego i nie kwestionuje oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, która była podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Z tej przyczyny - wobec niezakwestionowania ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności dotyczących przebiegu wypadku przy pracy i jego skutków, w tym związanych z nim dolegliwości i rozmiaru krzywdy powoda w związku ze stwierdzonym długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 15 % - stanowią one podstawę rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, który w tej sytuacji przyjmuje za własne ustalenia dokonane przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c. należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, że w przypadku doznania szkody przez pracownika na skutek wypadku przy pracy może on domagać się przede wszystkim świadczeń wynikających z ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.), a po ich uzyskaniu może wystąpić o zadośćuczynienie na podstawie art. 445 k.c., jako świadczenia uzupełniającego, przy czym roszczenia te mogą być dochodzone przez pracownika tylko wówczas, gdy limitowane świadczenia przyznane na podstawie przepisów wskazanej wyżej ustawy wypadkowej, nie pokrywają w całości kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia i powstałej krzywdy.

Nie budzi w ocenie Sądu Okręgowego wątpliwości, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy uwzględnić różnego rodzaju świadczenia otrzymane przez poszkodowanego. Według poglądu ukształtowanego w orzecznictwie

Sądu Najwyższego (wyrok z 12.10.1999r., II UKN 141/99, OSNAPiUS 2001/1/29), wyrok z 11.01.2000r., II UKN 258/99, OSNAPiUS 2001/9/318, wyrok z 21.10.2003., I CK 410/02, LEX nr 82269), który Sąd Okręgowy w pełni podziela, jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy wypłacone z ubezpieczenia społecznego nie podlega odliczeniu od zadośćuczynienia pieniężnego przysługującego poszkodowanemu na podstawie art. 445 § 1 kc, jednakże odszkodowanie to powinno być wzięte pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia. Otrzymanie przez poszkodowanego tego typu świadczeń oznacza więc, że nie należy mechanicznie (matematycznie) zmniejszyć zadośćuczynienia o ich kwotę, ale należy to uwzględnić przy ustaleniu „odpowiedniej sumy”. Należy mieć przy tym na uwadze, że indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretna kwota jest „odpowiednia”, z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. Zawsze musi ono opierać się tak na całokształcie okoliczności sprawy, jak i na czytelnych kryteriach ocennych, rzetelnie wskazanych w treści uzasadnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 maja 2008r., II Aka 83/08, KZS 2009/3/33). W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku apelującego, należne poszkodowanemu zadośćuczynienie nie może być przy tym mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu. Procentowo określony uszczerbek służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia. W prawie cywilnym wysokość zadośćuczynienia jest bowiem zindywidualizowana, podczas gdy w prawie ubezpieczeń społecznych wysokość należnego jednorazowego odszkodowania jest zryczałtowana. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie, nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.

Nie ulega wątpliwości, że przy ocenie wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz stopnia intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową itp. Nie bez znaczenia są również takie okoliczności, jak konieczność korzystania z pomocy innych osób przy prostych czynnościach życia codziennego, czy szczególne natężenie winy sprawcy szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2002r., II CKN 605/00, LEX nr 484718). Powinno ono uwzględniać nie tylko krzywdę istniejącą w chwili orzekania, ale również taką, którą poszkodowany będzie w przyszłości na pewno odczuwać, oraz krzywdę dającą się z dużym stopniem prawdopodobieństwa przewidzieć.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy uznać, że Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, określając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi z tytułu wypadku przy pracy z 23 listopada 2012r., nieprawidłowo, wbrew przytoczonemu stanowisku, odliczył w sposób matematyczny od należnej powodowi kwoty zadośćuczynienia - 30.000 złotych, kwotę jednorazowego odszkodowania otrzymanego z ZUS w wysokości 11.700 złotych, czym bez wątpienia naruszył art. 445 § 1 k.c.

Skoro zadośćuczynienie pieniężne ma kompensować cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych konkretnego przypadku, to należy stwierdzić, że przyznana powodowi z tego tytułu kwota 18.300 zł. uwzględniając wysokość świadczenia odszkodowawczych otrzymanych przez niego z ZUS, jest w ocenie Sądu Okręgowego nieadekwatna w stosunku do doznanej przez niego krzywdy, jednakże nie na tyle by, podwyższyć ją do kwoty 30.000 złotych.

W świetle całokształtu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, nie ulega w ocenie Sądu Okręgowego wątpliwości, że rozmiar cierpień psychofizycznych powoda po wypadku nie był wielki, co jednoznacznie stwierdziła biegła z zakresu okulistyki, której opinia w tym zakresie nie była kwestionowana przez stronę powodową. Powód w niedługim czasie po wypadku powrócił do pracy (w/ g pozwanej po dwóch tygodniach), po leczeniu szpitalnym nie wymagał pomocy innych osób. Powód w toku procesu nie wykazał ewentualnego pogorszenia funkcjonowania w życiu codziennym w porównaniu do okresu sprzed wypadku. W ocenie biegłej korzystanie przez powoda z okularów korekcyjnych pozostaje bez związku z urazem.

W świetle powyższego należało, w ocenie Sądu Okręgowego uznać, iż kwota 24.000 złotych, przy uwzględnianiu wysokości jednorazowego odszkodowania otrzymanego z ZUS, jest kwotą zadośćuczynienia odpowiednią do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 podwyższając zasądzoną w nim kwotę 18.300 złotych do kwoty 24.000 złotych, (pkt I) oraz na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałej części (pkt II).

Mając na uwadze wynik postępowania apelacyjnego, w oparciu o przepis art.100 k.p.c., orzeczono o wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania za instancje odwoławczą.